

Der er for meget religion i det offentlige rum

Prædiken af Valgmenighedspræst Ronald Risvig

ved indsættelsen den 12. maj 2013

6. s. e. Påske

Joh. 15, 26 16,4

Salmer 403 - 318 - 294 - 364 - 289 DDS

Der er for meget religion i det offentlige rum. Det var, hvad tidligere statsminister Anders Fogh Rasmussen og mange andre med ham fremførte i kølvandet på Muhammedkrisen. At så statsministeren i en anden sammenhæng brugte vendingen om at skille fårene fra bukkene, viser jo bare, hvor svært det er at holde det kristne arvegods ude af vort liv, verden og bevidsthed og heldigvis for det.

For hvis vi ikke dér, hvor vi går og står, dér, hvor vi lever og deler kår med hinanden, skulle vidne om livets Herre og hans betydning for vort liv hvor så?

Og livet foregår jo ikke i lukkede rum, men i mødet med de andre i mødet med næsten. I mødet med dem vi kender og deler overbevisning med, og med dem vi hverken deler religion eller politiske holdninger med og godt for det.

Og ingen, hverken staten eller folket, om de kalder sig kristne eller ej, kan være tjent med at reducere kristendommen til en privat sag, der foregår i lukkede cirkler. Det vil suge sammenhængskraften ud af vort land og folk. Og det er ikke fordi kristendommen skal eller kan bruges politisk.

Der er ganske vist gennem tiden foregået mange uhyrligheder i kristendommen navn, *som korstogene, inkvisitionen og hekseprocesserne*. Hvad der naturligvis måtte ændres. Ligeså når de samme mekanismer gør sig gældende i nutidens samfund.

Religion og politik skal ikke blandes sammen, men det betyder ikke, at den kristne tro ikke har betydning for, hvordan vi indretter os med hinanden - og godt for det.

Men, som det ligger i det sagte, Kristendommen er ikke en ideologi, vi kan slå hinanden oven i hovedet med, ligeså lidt som Biblen er et politisk opslagsværk. I stedet må vi have tiltro til, at livet med hinanden, netop i lyset af Kristus, kan fødes i kraft af den næring fortællingerne om Jesus liv og gerning giver os. Ligesom vore salmer og de værdier de formidler kan flyde i vore årer og blive til levende liv.

Næsten

Hvor ville vi have været i dag, hvis ikke buddet om næstekærlighed havde sat sig igennem som en modkraft mod alt, hvad der forråder menneskelig værdighed? Med kristendommen voksede der en forståelse for barmhjertigheden og en med liden frem, så alle i dag kender "Den Barmhjertige Samaritaner. Og Grundtvigs ord om, at da har i rigdom vi drevet det vidt, / når få har for meget, og færre for lidt, er gået ind i sproget og bevidstheden som en grundlæggende værdi om, at det er de stærkeste skuldre, der skal bære mest. Med andre ord, den kristne arv har sat sig dybe spor i vores civilisation - og godt for det.

Desværre er der også røster i det offentlige rum, der mener, at alkoholikere, narkomaner, arbejdsløse og flygtninge og andre nødstedte med dem, bare kan tage sig sammen og må klare sig selv.

Der er også de, der mener, at bankpakker og skattelettelser er noget en vis herre har skabt - og at de fine mennesker nord for København og nærmeste omegn snart må finde ud af at klare sig selv.

Men hvad nu, hvis grundreglen bliver, at du ligger, som du har redt. Hvad så, når vi kommer på sygehus? Enten på grund af fedme, for lidt motion eller usund kost, som har forårsaget en blodprop, og vi så dér mødes med et: "Det har du selv være ude om ud med dig. Eller hvad, hvis vi rammes af en depression og mødes med et: Så må du se at tage dig sammen?"

Værdier og forargelse

Da er det at kristendommens værdier må sætte sig igennem og holde os på sporet. Jesus siger blandt andet, "Alt, hvad I ikke har gjort mod en af disse mindste, det har I heller ikke gjort mod mig. Se det er et pejlemærke, der er værd at navigere efter. Og vi er alle i samme båd uanset social og kulturel baggrund, og om vi bor nord for København, på Nørrebro eller i Vestjylland - og godt for det.

Lige siden Jesu tid har de kristne været forfulgt og bliver det den dag i dag verden over. Tortur, vold og brandattentater hører vi desværre ikke så sjældent om, og der er tusinder af kristne, der betaler med livet for deres tro. På vore breddegrader er det anderledes fredeligt. Her bliver ingen slået ihjel for deres kristne tro, men det ændrer ikke på, at der er mekanismer, der i sit væsen er undertrykkende overfor de mennesker, der har troen med sig som en naturlig og tydelig del af livet.

Jesus advarede da også sine disciple om hvad der ventede dem. Som vi hører det i dagens evangelietekst, skyldes det bl.a. uvidenhed om, hvem Jesus var.

"De skal udelukke jer af synagogerne, ja, der kommer en tid, da enhver, som slår jer ihjel, skal mene, at han derved tjener Gud. Og det skal de gøre, fordi de hverken har kendt Faderen eller mig, siger Jesus.

For jøderne var det forargeligt, at Gud skulle have en søn.

Jeg tror, at dér, hvor nutidens forargelse mod de kristne termer, de kristne symboler og det at tage Jesus navn i sin mund kommer til udtryk, er dér, hvor der finder en kombination af blufærdighed og misforstået politisk korrekthed sted. Tillige spiller det ind, at vi mennesker kan have svært ved at fatte, at fri er kun den, der underlægger sig livets Herre. Rækkevidden af, at kun den, der kan forpligte sig, er sat fri, ligger desværre ofte langt ud over det såkaldt moderne menneskes horisont.

At vidne

Men også I skal vidne, for I har været med mig fra begyndelsen. Sådan har jeg talt til jer, for at I ikke skal falde fra

Det er Jesu ord til disciplene, og det er Jesu ord til os i dag *I skal vidne. Vi skal vidne.* Ja - hvem ellers?

For vi har lært Gud at kende gennem hans søn Jesus Kristus. Gennem ham har vi set, hvad der er meningen med skaberværket - ja med livet. Og nu skal vi gå ud på gader og stræder og forvalte Guds skaberværk- og vi skal forvalte det godt - til glæde og gavn for - netop vor næste ham og hende som vi møder på vor vej.

Nu kan vi måske synes, det er noget af en mundfuld, måske føler vi os også lidt alene om det. Mon ikke også vi kender oplevelsen af forladthed på samme måde, som disciplene kunne opleve sig noget alene nu, hvor Jesus var steget til Himmels.

Men Jesus lader os ikke alene, han kommer os som altid i møde.

Når Talsmanden kommer, som jeg vil sende til jer fra Faderen, sandhedens ånd, som udgår fra Faderen, skal han vidne om mig Og fordi Talsmanden udgår fra Gud kan vi vidne om Gud. For nok er det os mennesker, der handler, men det er Guds Ånd, der virker og udvirker liv.

Det sker når vi er triste og nede i kulkælderen når livet ikke lige går som vi havde planlagt - da er det Guds ånd, der kalder os op og frem i lyset og får os til at se livet som en gave og en opgave. Det er Guds levendegørende ånd, der giver os livs- og virkelyst, tro, håb og kærlighed. Når vi

oplever, en dør smækkes i, og mulighederne begrænses, da er det Guds ånd, der får nye døre til at springe op og åbner vore øjne for nye landskaber.

Dér hvor medmennesket synes irriterende, åbner Guds ånd vort sind, så vi kan se med kærlige øjne. Dér, hvor vi ellers kigger ned og er på vej forbi det menneske, der behøver vor hjælp, dér er det Guds ånd, der får os til at stoppe op og se den nødlidende.

Mål og mening

Og for at vi ikke skal gå i stå, og glemme hvad der er vort livs bestemmelse, mål og mening, så må vi herhen i kirken igen og igen og høre ordet, som det lyder til os fra Guds egen mund specielt i dåben og i nadveren.

Og selvom mange forarges og giver udtryk for deres utilfredshed over kristendommens plads i det offentlige rum, så siger min erfaring mig fra et liv med bl.a. foredrag og undervisning, at mennesker ikke vil have stene, men brød. Og reaktionerne og kommentarerne fra mange personlige samtaler fra såvel unge, voksne og ældre elever og tilhørere bevidner også, at der ikke skal kradses ret meget i lakken, før vi mennesker godt ved, hvorfra der virkelig hentes livsnæring og forløsende ord. Ord, der lever af Guds ord, og som sætter os frie til at være til at være det, vi altid har været bestemt til at være Guds børn. Det er Guds ord, der minder os om, hvad vi godt ved - og selvom vi ikke lige havde tænkt formuleringen eller forudset livets tilskikkelser på den måde, som vi hører eller det kommer til os i den aktuelle situation, så er ordet i sit væsen kendt ☑ og vi kan modtagende sige ja, fordi det kommer fra Gud - der er ræsonans, fordi vi bærer Gud-billede-ligheden i vore hjerter.

Det kan godt tænkes, at nogle kunne finde på at skille stat og kirke og ligeså begrænse eller måske endda forbyde kristendommen i det offentlige rum. Men der er aldrig nogen, der kommer til at begrænse eller bestemme, om evangeliet har en plads og en virkning i det offentlige rum og blandt mennesker.

For det blev bestemt en gang for alle dengang Jesus sagde: *Mig er givet al magt i himlen og på jorden*☑

Lov og tak og evig være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treening Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Amen